

Datum van inontvangstneming : 23/07/2013

Zaak C-338/13**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

20 juni 2013

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 mei 2013

Verzoekende partij:

Marjan Noorzia

Betrokken instantie:

Bundesministerin für Inneres

Verwaltungsgerichtshof

ZI. EU 2013/0002-1

(2011/22/0175)

Het Verwaltungsgerichtshof heeft (omissis) naar aanleiding van het beroep van Marjan Noorzia, geboren op 1 januari 1989, (omissis) tegen het besluit van de Bundesministerin für Inneres van 9 maart 2011, ZI. 158.238/2-III/4/11, betreffende vestigingstoestemming, de volgende

beslissing

genomen:

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Moet artikel 4, lid 5, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB L 251, blz. 12), aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling krachtens welke echtgenoten en

geregistreerde partners het eenentwintigste levensjaar reeds op het tijdstip van indiening van het verzoek moeten hebben vervuld om te kunnen worden aangemerkt als gezinsleden die uit hoofde van gezinshereniging kunnen worden toegelaten?”

(omissis) [Or. 2]

Motivering:

I. Feiten van het hoofdgeding:

Verzoekster is een Afghaans staatsburger die een aanvraag heeft ingediend voor de verlening van een toelating tot vestiging ten behoeve van gezinshereniging met haar op 1 januari 1990 geboren, in Oostenrijk wonende echtgenoot. Deze aanvraag werd door de betrokken instantie in hoger beroep bij beslissing van 9 maart 2011 afgewezen op grond dat de echtgenoot op het tijdstip van indiening van het verzoek (bij de Oostenrijkse ambassade in Islamabad), op 3 september 2010, het eenentwintigste levensjaar nog niet had vervuld, zodat niet was voldaan aan een bijzondere voorwaarde voor een geldige aanvraag. De betrokken instantie wees er uitdrukkelijk op dat het leeftijdsvereiste van eenentwintig jaar in overeenstemming is met richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: „richtlijn”). De echtgenoot van verzoekster had weliswaar op 1 januari 2011 zijn eenentwintigste levensjaar vervuld, doch beslissend was het tijdstip van indiening van het verzoek, en niet het tijdstip waarop het besluit werd genomen.

II. Nationale rechtsregeling:

Grondslag voor het besluit in de onderhavige zaak is het op 1 januari 2006 in werking getreden Niederlassungs- und Aufenthaltsgesetz (Oostenrijkse wet inzake vestiging en verblijf, BGBl. I nr. 100/2005; hierna: „NAG”). In de in casu – wegens de betekening van het bestreden besluit in maart 2011 – toepasselijke versie BGBl. I nr. 111/2010, moet overeenkomstig § 46, lid 4, NAG aan gezinsleden van derdelanders onder bepaalde voorwaarden een toestemming voor vestiging worden verleend.

§ 2, lid 1, punt 9 NAG definieert gezinsleden als volgt:

„Gezinsleden: echtgenoten en minderjarige, ongehuwde kinderen, met inbegrip van adoptie- en stiefkinderen (kernfamilie); dit geldt ook voor geregistreerde partners; echtgenoten en geregistreerde partners moeten op het tijdstip van indiening van het verzoek het eenentwintigste levensjaar reeds hebben vervuld; leeft in het geval van een [Or. 3] meervoudig huwelijk reeds een echtgenoot in Oostenrijk samen met de gezinshereniger, dan zijn de andere echtgenoten geen

gezinsleden die uit hoofde van gezinshereniging kunnen worden toegelaten met het oog op het verkrijgen van een verblijfstitel;”

III. Toepasselijke bepalingen van Unierecht:

De bovengenoemde richtlijn 2003/86/EG regelt het recht op gezinshereniging.

Artikel 4 bepaalt onder meer:

„(1) De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

- a) de echtgenoot van de gezinshereniger;

[...]

(5) Met het oog op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen, kunnen de lidstaten eisen dat de gezinshereniger en zijn echtgenote een minimumleeftijd hebben [die ten hoogste op 21 jaar mag worden gesteld], alvorens de echtgenote zich bij hem kan voegen.

[...]”

IV. Voorwaarden voor het prejudiciële verzoek:

Het Verwaltungsgerichtshof is een rechterlijke instantie in de zin van artikel 267 VWEU en stelt zich op het standpunt dat bij de beslissing op het door hem te beoordelen beroep de in het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing aangevoerde en in het volgende punt nader uiteengezette vraag van uitlegging van Unierecht rijst.

V. Uiteenzettingen met betrekking tot de prejudiciële vraag:

Zoals reeds gezegd, voorziet het Unierecht in artikel 4, lid 5, van de richtlijn in de mogelijkheid voor de lidstaten om een leeftijdsgrens van ten hoogste eenentwintig jaar voor echtgenoten vast te leggen, die bereikt moet worden „alvorens de echtgenote zich bij [de gezinshereniger] kan voegen”. Daarbij wordt niet gepreciseerd of daaronder het tijdstip van toelating door de instanties, dat van de daadwerkelijke toegang, dan wel een ander tijdstip moet worden verstaan. **[Or. 4]**

Overeenkomstig de nationale bepaling moeten beide echtgenoten het eenentwintigste levensjaar reeds hebben vervuld „op het tijdstip van indiening van het verzoek”. Het latere bereiken van deze leeftijd kan, ook wanneer het besluit

over verzoek om gezinshereniging pas daarna wordt genomen, volgens deze bepaling derhalve niet tot toewijzing van het verzoek leiden.

De wetgever heeft met betrekking tot de desbetreffende novelle van de NAG, BGBl. I nr. 122/2009 (omissis), uitdrukkelijk verklaard dat de invoering van de leeftijdsgrens van eenentwintig jaar in overeenstemming was met artikel 4, lid 5, van de richtlijn. Aangaande het thans beslissende tijdstip van indiening van het verzoek werd enkel het volgende verklaard:

„Het gaat net als in het verleden om een formele verleningsvoorwaarde op het tijdstip van indiening van het verzoek, die wanneer zij niet wordt vervuld, leidt tot afwijzing van het verzoek om gezinshereniging. Een ‚heling‘ door tijdsverloop is uitgesloten.”

De verwijzende rechter vraagt zich thans af of de aangevoerde richtlijn bepaling („alvorens [...] kan voegen”) zich verzet tegen een nationale regeling die voor de vereiste leeftijd het tijdstip van indiening van het verzoek beslissend verklaart. Deze verklaring dat het tijdstip van indiening van het verzoek beslissend is, kent bovendien geen enkele uitzonderingsmogelijkheid.

Het ligt voor de hand om op grond van de bewoordingen van artikel 4, lid 5, van de richtlijn deze bepaling aldus uit te leggen dat met het tijdstip van het „zich voegen [bij de gezinshereniger]” wordt bedoeld het tijdstip van verlening van toestemming door de overheidsinstantie. Dit tijdstip kan in de regel niet gelijk worden gesteld met dat van de indiening van het verzoek, aangezien het onderzoek door de overheidsinstantie naar het al dan niet vervuld zijn van de voorwaarden voor de gezinshereniging, enige tijd zal vergen. Dit geldt ook in het onderhavige geval. **[Or. 5]**

Artikel 5, lid 3, van de richtlijn bepaalt dat het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger. In deze zin moeten ook volgens de nationale Oostenrijkse regeling verzoeken om toestemming voor gezinshereniging in beginsel vóór de toegang worden ingediend, en moet de afhandeling in het buitenland worden afgewacht (§ 21 NAG). Derhalve zal het in de regel zo zijn dat de latere hereniging van de echtgenoot of geregistreerde partner met de gezinshereniger in Oostenrijk – afhankelijk van de duur van de toestemmingsprocedure – dus pas lang na het bereiken van het eenentwintigste levensjaar van beide partners zal plaatsvinden.

Een inaanmerkingneming van het doel van de regeling inzake de leeftijdsgrens kan evenwel ook tot het resultaat leiden dat de Oostenrijkse bepaling in de genoemde vorm niet in strijd is met het Unierecht. Het doel van vermindering van gedwongen huwelijken is gediend bij een bepaling die de indiening van het verzoek tot beslissend tijdstip verklaart. Wanneer namelijk de echtgenoot op het tijdstip van indiening van het verzoek jonger dan eenentwintig jaar mag zijn, is de

mogelijkheid van invloed op het sluiten van een gedwongen huwelijk en op de toestemming voor gezinshereniging groter dan bij het vereiste dat het eenentwintigste levensjaar reeds bij indiening van het verzoek moet zijn vervuld.

Zo bezien kan de uiteengezette nationale regeling met het vereiste van een minimumleeftijd bij indiening van het verzoek beantwoorden aan de – kennelijk door de nationale wetgever met voornoemde regeling beoogde – doelstellingen van artikel 4, lid 5, van de richtlijn, concreet: de verhindering van gedwongen huwelijken, ook wanneer de letterlijke uitlegging van de richtlijn een andere uitkomst suggereert. **[Or. 6]**

Gelet op het voorgaande ziet het Verwaltungsgerichtshof aanleiding om, ter verzekering van de juiste toepassing van het Unierecht, de in de aanhef genoemd prejudiciële vraag te stellen.

Wenen, 29 mei 2013

[ondertekeningen]